

Бондаренко Ольга Сергіївна,
старший викладач кафедри
кримінально-правових дисциплін
та судочинства Навчально-наукового
інституту права Сумського державного
університету, кандидат юридичних наук

**ПЕРСПЕКТИВИ ВИЗНАННЯ НЕПОДАННЯ СУБ'ЄКТОМ
ДЕКЛАРУВАННЯ ДЕКЛАРАЦІЇ ОСОБИ,
УПОВНОВАЖЕНОЇ НА ВИКОНАННЯ ФУНКЦІЙ
ДЕРЖАВИ АБО МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ,
КОРУПЦІЙНИМ КРИМІНАЛЬНИМ
ПРАВОПОРУШЕННЯМ**

Кримінальна відповідальність за неподання суб'єктом декларування декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, була запроваджена у 2016 р. Це кримінальне правопорушення на підставі родового об'єкту було включено саме до розділу Особливої частини Кримінального кодексу України (далі – КК України) [1], що передбачає відповідальність за кримінальні правопорушення у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг.

Ми вважаємо, що встановлення кримінальної відповідальності за це діяння є свідченням всебічного підходу до боротьби з корупцією. Таким чином, законодавець нарешті зрозумів, що боротьба з цим явищем повинна включати боротьбу з усіма його проявами, включаючи і неподання суб'єктом декларування декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування. Адже, логічно припустити, що метою неподання суб'єктом декларування декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, є головним чином приховування інших протиправних дій (включаючи проступки та злочини), завдяки яким були отримані вищезазначені вигоди [2].

Покарання за це кримінальне правопорушення – штраф від двох тисяч п'ятисот до трьох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або громадські роботи на строк від ста п'ятдесяти до двохсот сорока годин, з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк

до трьох років. Тобто, відповідно до ч. 2 ст. 12 КК України, таке діяння є проступком. Тож, особа, яка його вчинила, може бути звільнена від кримінальної відповідальності з ряду причин.

Для цього діяння характерне прагнення особи, уповноваженої виконувати функції держави або місцевого самоврядування, дискредитувати принцип прозорості та відкритості державної служби. Ми вважаємо, що такий «однобічний» законодавчий підхід до визнання певного діяння корупційним зумовлений тим, що аналізоване кримінальне правопорушення є дуже поширеним, а суб'єкти, що його вчиняють не бажають зазнати несприятливих наслідків юридичного характеру, що притаманні корупційним кримінальним правопорушенням. Наприклад, неможливість звільнити корупціонера від кримінальної відповідальності (у зв'язку з дійовим каяттям, у зв'язку з примиренням винного з потерпілим, у зв'язку з передачею особи на поруки, у зв'язку із зміною обстановки); обмеженість застосування: умовно-дострокового звільнення від відбування покарання, заміни невідбутної частини покарання більш м'яким, застосування амністії та помилування.

Підводячи підсумок, хотіли б наголосити на важливості визнання неподання суб'єктом декларування декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, корупційним кримінальним правопорушенням. А відтак і оновлення примітки до ст. 45 КК України.

Список використаних джерел

1. Кримінальний кодекс України від 05 квіт. 2001 р. № 2341-III; ред. станом на 12 вер. 2020 р. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2001. № 25–26. Ст. 131.

2. Попович В. М. Окремі проблеми встановлення кримінальної відповідальності за декларування недостовірної інформації. Репозитарій Національного Авіаційного Університету. Юридичний інститут. Матеріали конференцій. URL: http://www.er.nau.edu.ua/bitstream/NAU/13445/1/Popovich_Vitaliya_tezy.rtf.